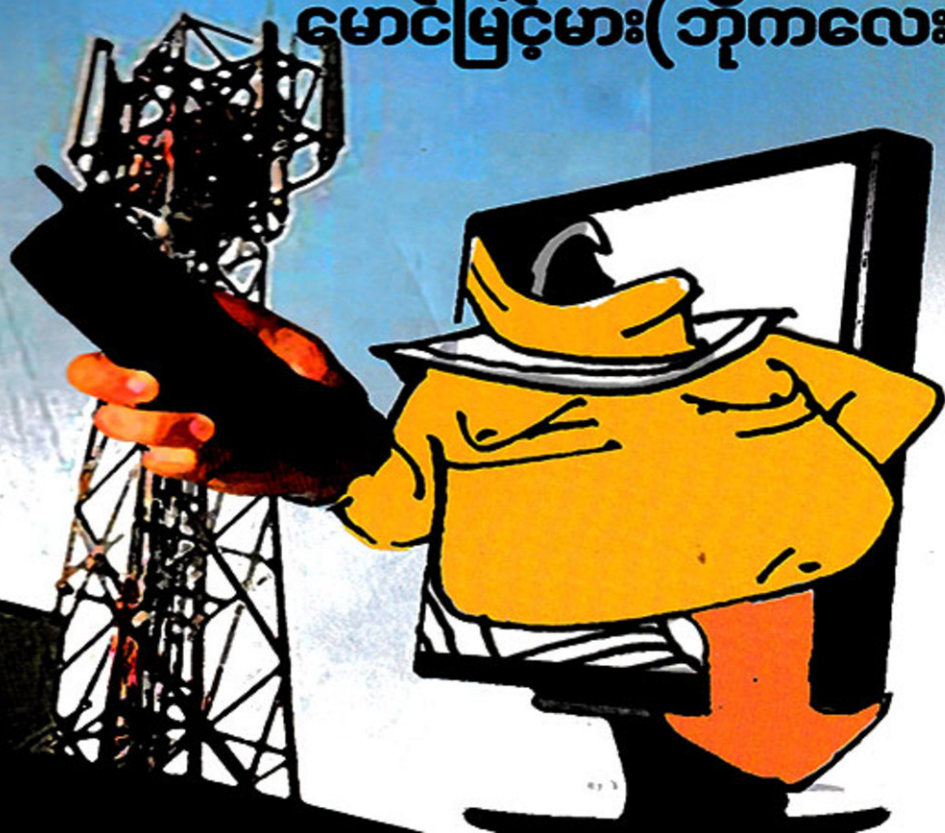

စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

အကုန်ပေးဝံ့ WIFIဖုန်း

နှင့်
အခြားပြဏာတ်များ
မောင်မြင့်မား(ဘိုကလေး)

အမှာ စာ

ပထမဆုံး ပြောချင်တာကတော့ ကျွန်တော့်အစ်ကိုကြီး မောင်မြင့်မား (ဘိုကလေး) ရဲ့ စာရေးသက်က ကျွန်တော့်အသက်နဲ့ ရွယ်တူဖြစ်နေတယ်ဆိုတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့စာအုပ် အမှာ စာမှာ လူငယ်က ရေးပေးတာပဲ လိုချင်တယ်လို့ (သူ့အမူအကျင့်အတိုင်း ကပြောင်းကပြန်တွေ) ပြောလာတော့ ကျွန်တော်လည်း (ငြင်းမရလို့) ရေးပေးရပါတယ်။

ကျွန်တော်က စာရေးသူ မဟုတ်ပါဘူး၊ အယ်ဒီတာပါ။ အစ်ကိုကြီးနဲ့ စပြီး ထိတွေ့ ခင်မင်ခွင့်ရတဲ့ နှစ်သက်တမ်း မကြာသေးပေမယ့် ရင်ဘတ်ချင်း နီးစပ်ခဲ့သူ နှစ်ယောက်ဖြစ်လို့ ညီအစ်ကိုလို ရင်းနှီးခဲ့ကြတာပါ။

ကျွန်တော်တို့ မြန်မာစာပေလောကမှာ ပြဇာတ်စာပေဆိုတာ လက်ရှိ ခေတ်ကာလအချိန်မှာ မတွေ့ရသလောက် ရှားပါးနေပါပြီ။

အဲဒီ ပြဇာတ်စာပေကို မပျောက်ပျက်သွားရအောင် တစ်စိုက် မတ်မ

တံရေးသားနေတဲ့ သူတစ်ယောက်ရဲ့ စာအုပ်မှာ အမှာ စာရေးခွင့်ရတဲ့ အတွက်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂုဏ်ယူဝမ်းသာမိပါတယ်။

ပြဇာတ်စာပေဆိုပေမယ့် မောင်မြင့်မား (ဘိုကလေး)ရဲ့ ပြဇာတ်တွေကတော့ သရော်စာဘက် နည်းနည်းကဲတယ်လို့ ကျွန်တော်မြင်ပါတယ်။

ရပ်ကွက်ထဲက အဖြစ်အပျက်တွေ၊ စာပေလောကက အဖြစ်အပျက်တွေအပြင် သူကိုယ်တိုင် ဖြတ်သန်းခဲ့ရတဲ့ မဆလခေတ်က အဖြစ်အပျက်တွေကိုရော တခြား အလွှာမျိုးစုံက အကြောင်းအရာတွေကိုပါ ထိထိမိမိချက်ကျလက်ကျ သရော်နိုင်သလို ပြဇာတ်စာပေဆိုတဲ့ စည်းဘောင်ထဲကလည်း လွတ်မသွားတာ တွေ့ရပါတယ်။

တစ်ပုဒ်ချင်းစီကို ခံစားသက်ဝင်ရတာတွေ ရေးပြရင် စာဖတ်ပရိသတ်အတွက် ဖတ်ရတာ အရသာမရှိ ဖြစ်သွားမှာ စိုးရိမ်လို့ ကိုယ်တိုင်သာ ဖတ်ရှုခံစားကြည့်လိုက်ပါလို့ ပဲ ပြောချင်ပါတယ်။

ပြဇာတ်စာပေဆိုပြီး ထုတ်ဝေကာ ရှားပါးနေတဲ့ အချိန်မှာ ဒီစာအုပ်ကို ထုတ်ဝေပေးတဲ့ စာအုပ်တိုက်ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ရမှာ ပါ။

လေးစားလျက်

လူငယ်အယ်ဒီတာတစ်ဦး

(၃) နှစ်

ပါဝင်သရုပ်ဆောင်သူများ

ဦးထိပ်ခေါင် ။ ။ စာရေးဆရာ၊ အသက် (၆၀) ခန့်။

ဦးစိန်တလေး။ ။ ကုန်သည် ၊ အသက် (၅၀) ခန့်။

ဦးတိမ်လွှာ ။ ။ ကဗျာဆရာ၊ အသက် (၅၀) ခန့်။

ဦးရွှေဌေး ။ ။ ရုပ်မိရုပ်ဖလူကြီး၊ အသက် (၆၀) ခန့်။

(လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် လက်ဖက်ရည် လာသောက်ကြသော
အခြားမထင်မရှား ဇာတ်ကောင်များ)။

အချိန် ။ ။ နံနက်ခင်း

နေရာ ။ ။ တစ်ခုသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ခုအတွင်း။

(အပြင်အဆင်)။။။ ရပ်ကွက်တစ်ခုအတွင်း စည်ကားသော လက်ဖက်
ရည်ဆိုင်တစ်ခုသဏ္ဌာန် ဖန်တီးထားရမည်။

စားပွဲများ ၊ ဖင်ထိုင်ခုံများ ၊ လက်ဖက်ရည်ဖျော်သောနေရာ၊ ငွေသိမ်း
ကောင်တာ သူ့နေရာနှင့်သူ ရှိနေစေရမည်။

(ကားလိပ်ဖွင့်)

(လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၏ စားပွဲခုံများ တွင် လူများ ကျိုးတိုးကျဲတဲရှိနေလျက် ထိပ်ဆုံးစားပွဲတစ်လုံးတွင် ဦးထိပ်ခေါင်၊ ဦးစိန်တလေး၊ ဦးတိမ်လွှာနှင့် ဦးရွှေဌေးတို့ ထိုင်လျက် လက်ဖက်ရည် သောက်နေကြစေ။)

ဦးတိမ်လွှာ ။ ။(လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ကို ပြန်ချလိုက်ကာ) အခုတလော ဘယ်လိုတွေဖြစ်နေသလဲမသိပါဘူးဗျာ)

ဦးထိပ်ခေါင် ။ ။(ရေနွေးကြမ်းသောက်လျက်) ဘာဖြစ်လို့လဲကွ။

ဦးတိမ်လွှာ ။ ။မကြားဖူးတာတွေ ကြားကြားနေရလို့ ပါ။

ဦးစိန်တလေး ။ ။ပြောပါဦး။ ဘာကြားလို့လဲ။

ဦးတိမ်လွှာ ။ ။ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်က ဘာကိစ္စ၊ ဘာဖြစ်မှုနဲ့ ထောင်ကျကျ ထောင်ကထွက်လာရင် ထောင်ထွက်လို့ အခေါ်ခံရရင် သိပ်အားငယ်ကြတာ။ အပြောမခံချင်ဘူး။ တချို့လူမိုက်တွေကတော့ အဲဒီလို အပြောခံရမှ လူတွေက သူ့ကို ကြောက်ကြမှာ ဆိုတော့ သူ့ကိုယ်သူတောင် ငါက ထောင်ထွက်ကွလို့ ပြောတာ ကြားဖူးတယ်။ လူလိမ္မာတွေကတော့ မတော်တဆ ပြစ်မှုတစ်ခုကြောင့် ထောင်ကျရင် ထောင်ထွက်လို့ အပြောခံရမှာ အတော်ကြောက်ကြတယ်။

ဦးထိပ်ခေါင် ။ ။အေးလေ ... အခု ဘာဖြစ်လို့လဲ။

ဦးတိမ်လွှာ ။ ။ဆရာတို့ နဲ့ လယ်ဘယ်တန်းက ဆရာမင်္ဂလာအောင်မောင်းဆိုတဲ့ ဆရာကြီးနဲ့ သုံးလေးခါလောက် ဆုံဖူးတယ်။ သူက စကားပြောရင် ငါထောင်ထဲတုန်းက ဘယ်လိုကွ။ ငါထောင်ထဲမှာ တုန်းက အပြင်မှာ ဘယ်လိုကွနဲ့ သူက ဂုဏ်ယူပြောနေတော့ ကျွန်တော်

တို့ လည်း သူနဲ့ ရွယ်တူမဟုတ်တော့ သူ့အကြောင်း သိပ်မသိဘူးပေါ့ဆရာ။ အရင်က သူ့ထောင်ကျခဲ့တယ်ဆိုတာ တစ်ခါမှ သူမပြောဖူးပါဘူး။

ဦးထိပ်ခေါင် ။ ။(ရယ်လျက်) ဟုတ်လား။

ဦးတိမ်လွှာ ။ ။သူ တကယ်ထောင်ကျဖူးလို့ လား ဆရာ။

ဦးထိပ်ခေါင် ။ ။အေး ... ကျဖူးတယ်ကွ။ ဒါပေမဲ့ သူ ထောင်ကျတာက သူ တစ်ချိန်က သ/မဥက္ကဋ္ဌ လုပ်ခဲ့တုန်းက သ/မပိုင် ငွေတွေ စားပြီး ထောင်ကျခဲ့တာကွ။ ထောင်ဝင်စာတွေ့တုန်းကတောင် သူ့မိန်းမနဲ့ ငါလိုက်သွားဖူးတယ်။

ဦးတိမ်လွှာ ။ ။ဒါများ ဆရာ ဂုဏ်ယူပြီးတော့ ပြောနေရသေးတယ်။

ဦးစိန်တလေး ။ ။ကျုပ်မိတ်ဆွေ အနုပညာသမားတစ်ယောက်လည်း ကြုံဖူးတယ်။ ကျုပ်က ငယ်ငယ်က အပေါင်းအသင်း တော်တော်စုံခဲ့တာ။ အဲဒီ အနုပညာသမားက တစ်ချိန်က ကျုပ်နဲ့ လည်ပင်းဖက်နေကြတာ။ ရုပ်ကလည်း ဖြောင့် အနုပညာလုပ်ငန်းကလည်း အောင်မြင်ဆိုတော့ စွဲတယ်ပေါ့ဗျာ။ အဲဒါ လည်လွန်းတော့ သူများ မယား ကြာခိုမိပြီး အမှုဖြစ်တော့ ထောင်ကျရော။ ထောင်ကထွက်လာတော့ ကျုပ်ဆီလည်း မလာ၊ ရင်းနှီးတဲ့ လူတွေဆီလည်း မသွား ရှက်လို့ နေမှာ ပေါ့ဗျာ။ အခုတော့ သူ့အကြောင်း သတင်းကြားရပါတယ်။ စကားဝိုင်းမှာ သူ့ထောင်ကျဖူးတဲ့ အကြောင်း ပြောနေလိုက်တာ ထောင်ထဲမှာ တုန်းကဆိုတာ ထပ်နေတာပဲတဲ့ ။ ကျုပ်တို့ ရှေ့တော့ လာမပြောပါဘူး။ သူ့အကြောင်း အဆင်းသိဆိုတော့ ...။

ဦးရွှေဌေး။ ။ဟုတ်ပါ့ဗျာ။ ကျုပ်က ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာ နေတာ အခု အသက် (၆၀) ကျော်အထိဆိုတော့ ဘယ်လူက ဘာဆိုတာ ၁၀၀ မှာ ၉

၀ လောက် ကျုပ်သိတယ်။ တခြား တစ်နေရာက ပြောင်းလာတဲ့ လူ ဆိုရင်တော့ သိပ်မသိဘူးပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ စုံစမ်းရင်တော့ သိတာပါပဲ။ ဒီတစ်လမ်းကျော်က လမ်းမှာ နေတဲ့ ငွေသိန်းဆိုတဲ့ ကောင်ဟာ ငယ်ငယ်ကတည်းက ကျင့်မကောင်းဘူး။ အရက်၊ ဖဲ၊ မိန်းမစုံတယ်။ နှစ်လုံး၊ သုံးလုံး၊ ဘောလုံး အကုန်လုပ်တယ်။ မိုက်လည်း မိုက်တယ်။ ထောင်ထဲလည်း ထွက်လိုက် ဝင်လိုက်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူထောင်ထွက်ဆိုတာ အရင်က တစ်ခါမှ မပြောဘူး။ အားလုံးက သိနေတာပဲ။ မနေ့တစ်နေ့က လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်နဲ့ ထွက် လာပြီးမှ သူထောင်ထွက်ဆိုတာ ပြောလိုက်တာ မိုးမွန်နေတာပဲ။ ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်သလဲ မသိပါဘူး။

ဦးထိပ်ခေါင် ။ ။ဟုတ်တယ်ဗျ။ ကျုပ်တို့ နဲ့ ရင်းနှီးနေတဲ့ ဟို အာကာထိပ်ဖျားဆိုတဲ့ စာရေးဆရာကို ကိုတိမ်လွှာ သိတယ် မဟုတ်လား။

ဦးတိမ်လွှာ ။ ။သိတယ်။ သိတယ်။

ဦးထိပ်ခေါင် ။ ။အရေးအခင်းတစ်ခုမှာ နောက်ကနေလိုက်ကြည့်ရင်း အဖမ်းခံရတဲ့ အထဲမှာ သူပါသွားတယ်။ ရောယောင်ပြီးပါသွားတာ။ နှစ်လလောက်နေတော့ ဘာမှ မဟုတ်လို့ ပြန်လွတ်လာတယ်။ အဲဒီတုန်းက ငြိမ်နေတာပဲ။ သူအဖမ်းခံရတယ်ဆိုတာ သိတောင်မသိဘူး။ ။ အခုတော့ဗျာ စာရေးဆရာတွေ မဆုံလိုက်နဲ့ ဆုံလိုက်ရင် သူထောင်ထဲမှာ တုန်းက ဘယ်လို၊ ထောင်ထဲမှာ ဘယ်သူတွေနဲ့ နေခဲ့ရတာ၊ သူ့ကြောင့် ဘယ်သူတော့ သက်သာသွားတာ။ ရွှန်းရွှန်းကိုဝေနေတာပဲ။ သူထောင်ကျတာက နှစ်လတည်း။ ပြောမဆုံးတော့ဘူး။

ဦးစိန်တလေး ။ ။ထောင်ကျတာများ ဂုဏ်ယူစရာ ပြောနေလိုက်တာ။ ထောင်ထဲမှာ နှိပ်စက်ခံရတာကျတော့ ဘယ်သူမှ မပြောဘူး။

ကဲ ... ကဲ နောက်နေ့ ဆုံကြသေးတာပေါ့။ ထိုင်တာလည်း ကြာပြီ။ ရှင်း
လိုက်ကြရအောင် (ဆိုင်းတွင်းသို့လှမ်းပြော) ရှင်းမယ်ဟေ့။

ဦးတိမ်လွှာ ။ ။အေးဗျ ... ထောင်ကျပြီး ထောင်ထဲမှာ ဘ
ယ်လို ဒုက္ခရောက်တာ၊ ဘယ်လိုခံစားရတာကျတော့ ရှက်လို့ မပြောကြ
ဘူး။ ထောင်ကျတယ်ဆိုတာ ...။

(စားပွဲထိုးလူငယ်တစ်ယောက် အနားသို့လာရပ်စေ)

စားပွဲထိုးလူငယ်။ ။ရှင်းမှာ လား ဆရာတို့ ...။

ဦးရွှေဌေး ။ ။အေး ...။

စားပွဲထိုးလူငယ်။ ။ဒါထက် စောစောက ဆရာတို့ ထောင်အကြောင်း
ပြောတာ ကြားလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ထောင်ကျတာ သုံးနှစ်။
မကောင်းပါဘူး ဆရာတို့ ရယ်။ ဒုက္ခရောက်ပါတယ်။ အတော်စွန့်စားရ
တယ်။ အခုဆို ကလေးနှစ်ယောက်က ပါ လာပြီ။ စဉ်းစားသကြည့်
တော့။

ဦးထိပ်ခေါင် ။ ။ဟ ... မင်းက ဘယ်လိုထောင်ကျတာလဲ။
ဒီဆိုင်းမှာ မလုပ်ခင်ကလား။

စားပွဲထိုးလူငယ်။ ။ မဟုတ်ဘူး လေ ဆရာ။ ဒီဆိုင်းမှာ ကျွန်တော်လု
ပ်နေတာ (၅) နှစ်ရှိပြီ။

ဦးထိပ်ခေါင် ။ ။ထောင်ကျတာက ...။

စားပွဲထိုးလူငယ်။ ။(၃) နှစ်။

ဦးထိပ်ခေါင် ။ ။ဟာ ... မင်းဟာက ...။

စားပွဲထိုးလူငယ်။ ။အိမ်ထောင်ကျတာလေ ဆရာ။ (၃) နှစ်ရှိပြီ။ ဒုက္ခ

ရောက်တယ်။

ဦးထိပ်ခေါင် ။ ။(စိတ်တိုလျက်) တော် ... တော် ... ရော့
... ပိုက်ဆံ။ သွားကြမယ်ဟေ့။

(ကားလိပ်ချ)
